

200707068/1.

Datum uitspraak: 27 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/20068 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 september 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 februari 2007 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 20 april 2007 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 september 2007, verzonden op 11 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister is in de gelegenheid gesteld een verweerschrift in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet ingesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift naar voren is gebracht, omschrijft geen onderdeel van de aangevallen uitspraak waarmee appellante zich niet kan verenigen. Mitsdien is geen sprake van grieven in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

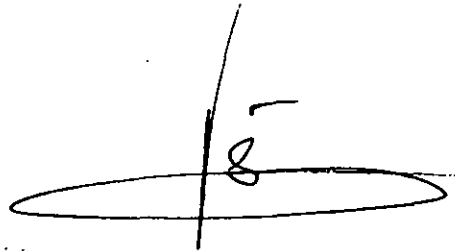
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

404.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jo artikel 71 en 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/20068

V-nr.:

inzake: geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
wonende te Marokko, eiseres,
gemachtigde: mr. E.M. van den Brom, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
gemachtigde: mr. H.A.G. Koppert, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 13 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van 4 januari 2007 om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verblijf bij vader (verder te noemen: referent) afgewezen. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 20 april 2007 ongegrond verklaard. Op 11 mei 2007 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiseres ontvangen.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 juli 2007. Eiseres is aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Bij brief van 24 juli 2002 heeft verweerder negatief geadviseerd op het verzoek van referent van 14 november 2001 om advies omtrent een aanvraag om verlening van een mvv ten behoeve van eiseres. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 1 september 2003 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 6 februari 2004 (AWB 03/50397) is het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

2. Op 14 november 2001 heeft referent tevens verzocht om advies omtrent een aanvraag om verlening van een mvv voor zijn echtgenote, de moeder van eiseres, en overige kinderen. Bij besluit van 17 juni 2002 is in deze aanvraag positief geadviseerd.

3. Bij besluit van 8 september 2004 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 22 april 2004 om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) afgewezen. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 3 januari 2005 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 29 juni 2005 van

AWB 07/20068

2

deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem (AWB 05/1355) is het beroep van eiseres ongegrond verklaard.

4. Ten bewijze van de geestelijke gesteldheid van eiseres is een rapport van 28 april 2006 overgelegd, opgemaakt door de behandelend arts van eiseres, ... In het rapport concludeert de behandelend arts dat eiseres sedert drie jaar lijdt aan schizofrenie, dat zij niet in staat is voor zichzelf te zorgen, dat de aanwezigheid van een familielid noodzakelijk is om voor haar te zorgen en haar behandeling te overzien en dat er een risico op suïcide is. Naar het oordeel van de arts kan eiseres niet zelfstandig wonen en is aldus haar behandeling in Marokko onmogelijk.

5. Op 15 augustus 2006 is op verzoek van de Nederlandse vertegenwoordiging te Rabat door een adviserend arts (*médecin-conseil*) een medisch rapport opgesteld van de gezondheidstoestand van eiseres, ten behoeve van een medische ontheffing van het basisexamen inburgering. In het rapport concludeert de adviserend arts dat eiseres lijdt aan schizofrenie en dat haar intellectuele capaciteiten vrijwel nihil zijn.

6. Ter nadere verduidelijking van de omstandigheden waarin eiseres verkeert, heeft de gemachtigde van eiseres Jamila Ajabbad-Brinkman verzocht contact op te nemen met eiseres en een rapport op te maken. heeft zowel eiseres als haar buurvrouw, bij wie eiseres inwoont, gesproken. Uit het rapport blijkt dat eiseres lijdt aan psychoses en dat zij tijdens het bezoek aan mevrouw nauwelijks aanspreekbaar was. De buurvrouw gaf tijdens het bezoek te kennen niet langer voor eiseres te kunnen en te willen zorgen. Eiseres is zeer verward en de buurvrouw is bang voor haar en haar eigen veiligheid. Opvang door de grootvader is wat betreft mevrouw uitgesloten. Hij is oud en zijn nieuwe echtgenote weigert eiseres in huis te nemen.

III. OVERWEGINGEN

1. Verweerder hanteert de vaste bestuurspraktijk dat een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) wordt verleend in gevallen waarin zodanig is voldaan aan de gestelde voorwaarden dat de staatssecretaris van Justitie tot verlening van een verblijfsvergunning regulier zou overgaan.

2. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

3. Ingevolge artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

- a. de vreemdeling naar het oordeel van de Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven en,
- b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van de Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

4. Het beleid van verweerder inzake verruimde gezinshereniging is neergelegd in B2/8 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000. In paragraaf B2/8.5 van de Vc 2000 is bepaald dat sprake is van onevenredige hardheid in die gevallen, waarin door bijzondere omstandigheden de algemene belangen, die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid, niet opwegen tegen de belangen van de vreemdeling bij verblijf in Nederland bij de hier gevestigde familieleden. In het algemeen kan die onevenredigheid slechts aanwezig zijn, indien sprake is van een of meer zeer bijzondere individuele

AWB 07/20068

3

omstandigheden, die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.

5. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Ten aanzien van de toepassing van het nationale recht:

6. Verweerder stelt zich op het standpunt dat niet gebleken is dat achterlating van eiseres getuigt van onevenredige hardheid in de zin van artikel 3.24 van het Vb 2000. Eiseres is meerderjarig. Verweerder heeft niet toegezegd dat eiseres kort na het vertrek van haar moeder ook naar Nederland zou kunnen komen. Eiseres kon hier dan ook niet gerechtvaardigd op vertrouwen. Aan de door de ouders van eiseres gemaakte keuze voor een gezinsleven op afstand kan niet voorbij worden gezien. Verwacht mag worden dat de moeder van eiseres in 2002 bij haar beslissing zich eveneens in Nederland te vestigen een serieuze afweging heeft gemaakt of dit verantwoord is, gezien de toestand van haar achterblijvende kind. Kennelijk hechten de ouders van eiseres een groter belang aan het verblijf van de moeder en minderjarige kinderen in Nederland dan aan het belang van eiseres bij verder verblijf van haar moeder in Marokko. Dat eiseres door de achterlating schizofrenie heeft ontwikkeld, maakt dit niet anders. De moeder heeft hierin geen aanleiding gezien terug te keren naar Marokko. Bovendien wordt eiseres in Marokko voor haar psychische problemen behandeld door een psycholoog en psychiater en gebruikt zij medicijnen. Tevens is er nog familie van eiseres, de grootvader en twee ooms, in Marokko die in haar opvang en zorg kunnen voorzien. Dat de nieuwe echtgenote van de grootvader niet voor eiseres wil zorgen, één oom nog studeert en de andere een eigen gezin moet onderhouden, is niet met objectief verifieerbare documenten onderbouwd en betreffen geen bijzondere omstandigheden. Referent kan eiseres financieel blijven ondersteunen en kan derden inschakelen die de benodigde zorg, eventueel tegen betaling, kunnen bieden.

7. Eiseres stelt zich op het standpunt dat de situatie van eiseres sinds de uitspraak van de rechtbank van 29 juni 2005 is gewijzigd. Eiseres lijdt namelijk aan een in ernst toenemende psychiatrische stoornis, die zich sinds het vertrek van haar moeder en broers en zusters heeft ontwikkeld en die eiseres volledig afhankelijk maakt van haar omgeving. Eiseres verblijft in één kamer bij haar 65-jarige buurvrouw. Eiseres lijdt aan psychoses en kan niet alleen worden gelaten. De buurvrouw is bang dat eiseres zichzelf iets aan zal doen. Verweerder stelt in het bestreden besluit niet langer dat de buurvrouw voor eiseres kan zorgen. In plaats daarvan wordt gesteld dat de moeder van eiseres een eigen keuze heeft gemaakt om zich in Nederland te vestigen en dat verweerder niet verantwoordelijk is voor de schizofrene stoornis die eiseres daardoor heeft ontwikkeld. Verweerder hanteert hiermee een verkeerde uitleg van de wet. In de wet noch de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 wordt als voorwaarde voor een beroep op de onevenredige hardheid van de achterlating van meerderjarige kinderen gesteld dat een dergelijk beroep alleen mogelijk is wanneer niet afgezien kan worden van vestiging in Nederland. Verweerder verwijt zelfs de moeder van eiseres dat zij niet is teruggekeerd naar Marokko toen bleek dat de eerste procedure tot niets leidde. De wet gaat uit van het recht op gezinshereniging als mensenrecht. Als de gevolgen van het recht op gezinshereniging dermate schrijnend zijn voor een achtergelaten gezinslid, mag dat gezinslid ook mee komen. Het is niet zo, dat de gezinsleden dan worden verondersteld af te zien van gezinshereniging ten behoeve van het achterblijvende gezinslid. Er is sprake van een ernstig motiveringsgebrek. Eiseres heeft een grootvader van 71 jaar die ver weg woont en wiens tweede echtgenote weigert voor eiseres te zorgen. Verweerder noemt tevens twee ooms die voor eiseres zouden kunnen zorgen. Echter ook in Marokko ligt de eerste verantwoordelijkheid voor kinderen bij de ouders. Bovendien

AWB 07/20068

4

Kunnen de ooms niet voor eiseres zorgen. Eén oom is 21 jaar en gaat naar school, de ander heeft een gezin en werkt. Beiden kunnen of willen niet voor eiseres zorgen. De enkele stelling dat dit het geval is moet volstaan en deze feitelijke situatie moet als uitgangspunt worden genomen. Tenslotte kan het gezin niet pendelen tussen Marokko en Nederland. Referent heeft hiertoe niet de geldelijke middelen. Bovendien gaan de broers en zusters van eiseres naar school en volgt de moeder een verplicht inburgeringstraject.

8. De rechtbank overweegt dat, gelet op de beoordelingsruimte die de minister bij artikel 3.24 van het Vb 2000 is toegekend, de rechtbank zich bij de toetsing aan dit artikel terughoudend dient op te stellen.

9. De rechtbank stelt allereerst vast dat niet is betwist dat eiseres lijdt aan een ernstige ziekte en dat eiseres en de buurvrouw in een bijzonder moeilijke positie verkeren. Verweerder heeft evenwel overwogen dat niet met objectieve stukken is onderbouwd dat eiseres in Marokko niet op andere wijze dan door de buurvrouw kan worden opgevangen. Eiseres heeft hiertegen ingebracht dat het niet aan eiseres is om aan te tonen dat anderen niet voor haar willen zorgen. Volgens eiseres is algemeen bekend dat in Marokko de ouders primair verantwoordelijk zijn voor de kinderen en het behoeft dan ook niet nader te worden onderbouwd dat de overige familieleden de verzorging van eiseres niet op zich willen of kunnen nemen. Los daarvan maakt volgens eiseres het rapport van mevrouw , zoals genoemd onder II.6, duidelijk dat de familie van eiseres niet voor haar wil en kan zorgen.

10. De rechtbank overweegt dat de stelling van eiseres dat het algemeen bekend is dat in situaties als onderhavige in Marokko niet kan worden verlangd dat andere familieleden dan de ouders voor eiseres zorgen, onjuist is. Het is dan ook niet onredelijk dat verweerder onderbouwing vraagt van het gestelde dat de in Marokko wonende familieleden niet voor eiseres kunnen en willen zorgen. Eiseres heeft nagelaten deze onderbouwing te geven.

11. Het rapport van mevrouw , kan hiertoe niet dienen. Ten eerste heeft zij op geen enkele wijze inzicht gegeven in de vraag hoe zij zich op de hoogte heeft gesteld van het gebrek aan opvangmogelijkheden bij de grootvader van eiseres. Het is niet duidelijk of zij zelf navraag heeft gedaan bij de grootvader of enkel is afgegaan op mededelingen van eiseres of de buurvrouw. Daarnaast maakt het rapport enkel melding van de onmogelijkheid voor eiseres bij haar grootvader te verblijven, maar gaat niet in op de mogelijkheid van opvang bij één van beide ooms.

12. Eiseres heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat het voor haar niet mogelijk is, eventueel met financiële ondersteuning vanuit Nederland, medische ondersteuning van haar arts in Marokko en ondersteuning van haar familie in Marokko, zelfstandig in Marokko te verblijven. Reeds om deze reden heeft verweerder kunnen oordelen dat achterlating van eiseres geen onevenredige hardheid oplevert en kan de vraag of verweerder mocht tegenwerpen dat de ouders van eiseres haar in Marokko hebben achtergelaten en niet naar Marokko zijn teruggekeerd, in het midden blijven.

Ten aanzien van het beroep op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

13. Ten slotte is tussen partijen in geschil of de weigering om eiseres toe te laten in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

14. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de weigering eiseres verblijf hier te lande toe te staan geen schending betekent van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Niet is gebleken van enige objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. De moeder en minderjarige kinderen verblijven eerst sedert 2002 hier te lande en zijn niet hier geworteld. De vader verblijft weliswaar langere tijd in Nederland, maar bezit nog steeds de Marokkaanse nationaliteit en is daar geboren en getogen. De

AWB 07/20068

5

keuze van de vader zijn gezinsleven hier te lande uit te oefenen, brengt niet met zich mee dat een positieve verplichting op de Nederlandse staat rust om ook eiseres verblijf hier te lande toe te staan. Nog immer is niet aangetoond dat tussen eiseres en haar ouders sprake is van een relatie die uitstijgt boven hetgeen gebruikelijk is bij relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen. Eiseres verblijft reeds geruime tijd zonder haar ouders in Marokko en zij staat onder behandeling voor haar psychische problemen. Hoewel gevolgd kan worden dat er sprake is van een zekere afhankelijkheid van eiseres zowel wat betreft de dagelijkse zorg als anderszins, is niet gebleken dat deze afhankelijkheid specifiek bestaat ten opzichte van haar in Nederland wonende familieleden. Het beroep op de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 21 december 2001 vs. Nederland, nr 31465/96, JV 2002/30) kan niet slagen, nu de onderhavige zaak op wezenlijke punten verschilt van die zaak. Het enkele feit dat de Nederlandse autoriteiten in deze zaak naar het oordeel van het Hof een onjuiste belangenafweging hebben gemaakt, leidt niet tot het oordeel dat dat in dit geval eveneens zo is.

15. Eiseres stelt zich op het standpunt dat verweerder kennelijk bij beoordeling van het beroep op artikel 8 van het EVRM aanneemt dat er sprake is van afhankelijkheid, hoewel niet evident van de ouders. Eiseres is echter economisch volstrekt afhankelijk van haar ouders en daarnaast kan zij zich ook niet emotioneel en feitelijk staande houden. Deze emotionele en economische afhankelijkheid bepaalt dat er meer dan de normale banden zijn tussen eiseres en haar ouders. Er rust een verplichting op de Nederlandse staat om eiseres toe te laten. Het lijkt erg inconsistent om de eigen keuze van de vader in 1991 naar Nederland te vertrekken voorop te stellen en niet het feit dat hij een verblijfsvergunning om klemmende redenen van humanitaire aard heeft gekregen en vervolgens het Nederlanderschap. De broers en zusters zijn intussen wel degelijk hier geworteld. De oudste broer is getrouwd met een Nederlandse vrouw en heeft een kind. De andere kinderen gaan naar school. Verweerder heeft met de belangen hiervan geen rekening gehouden. Ook hier vertoont het bestreden besluit een ernstig motiveringsgebrek.

16. De rechtbank overweegt dat zij in haar uitspraak van 29 juni 2005 (AWB 05/1355), waartegen geen hoger beroep is ingesteld, reeds een aantal expliciete overwegingen heeft gewijd aan artikel 8 van het EVRM. Op dat moment waren de banden tussen eiseres en haar ouders niet zodanig dat sprake was van "more than the normal emotional ties". Tevens was de rechtbank niet gebleken van een substantiële belemmering om het gezinsleven in Marokko uit te voeren.

17. Naar het oordeel van de rechtbank is de situatie inmiddels in die zin gewijzigd dat in elk geval kan worden gesproken van een bijzondere psychische gesteldheid van eiseres, waarvan eveneens kan worden gezegd dat uit de aard van de psychische gesteldheid volgt dat dit een zekere afhankelijkheid met zich meebrengt van eiseres ten opzichte van anderen. Dit betekent uiteraard ook dat het de afhankelijkheid ten opzichte van de ouders heeft beïnvloed. Evenwel is, zoals hiervoor is overwogen, niet aangetoond dat in deze emotionele afhankelijkheid van anderen niet afdoende kan worden tegemoet gekomen door andere familieleden en professionele hulp, zodanig dat de emotionele gesteldheid van eiseres voor verweerder een positieve verplichting zou inhouden in Nederland familieleden mogelijk te maken. Hierbij overweegt de rechtbank tevens dat de situatie niet is gewijzigd met betrekking tot de vraag of er een objectieve belemmering is om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen. De door eiseres op dit punt aangevoerde omstandigheden zijn destijds reeds beoordeeld en op dit punt verwijst de rechtbank dan ook naar haar uitspraak van 29 juni 2005. Het enkele tijdsverloop sinds die uitspraak is onvoldoende om op dit punt tot een ander oordeel te kunnen komen. Hierbij is van belang dat referent er zelf voor heeft gekozen na die uitspraak niet met zijn gezin naar Marokko terug te keren maar hier in Nederland te blijven.

18. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het beroep op artikel 8 van het EVRM dient te falen.

19. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

AWB 07/20068

6

20. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 7 september 2007 door mr. C.I.H. Fockens, voorzitter, in tegenwoordigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 11 SEP 2007

Conc.: YHK

Coll:

D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de versisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

DE ROY & VAN DEN BROM

advocaten

mr E.M. van den Brom

mr C.A.J. de Roy van Zuydewijn

RAAD VAN STATE	
6086	INGEKOMEN
B	- 5 OKT 2007
ZAACNR.	7-68
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tevens per fax 070 - 365 1380

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA Den Haag

inzake: N. EL Onsri
 mijn ds.nr.: 20070151

3 oktober 2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

wonend te Marokko, voor deze zaak woonplaats kiezend aan de Schipbeekstraat 7 - 9 te Amsterdam (postcode 1078 BK), op het kantoor van de advocaat Mr E.M. van den Brom, die uitdrukkelijk verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van hoger beroep, heeft ontvangen d.d. 11 september 2007 bijgaande uitspraak van de Rechtbank s'Gravenhage, zitting houdend te Amsterdam, bij welke uitspraak het beroep tegen de de beslissing inzake de weigering om tot afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf over te gaan d.d. 20 april 2007 van de Minister van Buitenlandse zaken, ongegrond is verklaard.

EL Onsri kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen bij deze hoger beroep in.

Feitelijk resumé

1.1. Appellante heeft de Marokkaanse nationaliteit. Haar vader heeft november 2001 een MVVadviesaanvraag ingediend ten behoeve van echtgenote en 5 kinderen met als doel gezinshereniging, korte tijd nadat hij na jarenlange procedures in het kader van de zogenaamde witte illegalenregeling januari 2001 in het genot was gesteld van een verblijfsvergunning. Aan de echtgenote en 4 kinderen is op 24 juli 2002 een positief advies verstrekt, aan appellante een negatief advies omdat zij op moment van aanvraag 18 jaar was. Het gezin is in de loop van 2002 met MVV naar Nederland afgereisd, appellante is achtergebleven in Marokko onder de hoede van een buurvrouw. Er zijn meerdere procedures gevolgd van bezwaar en beroep. Het beroep tegen het negatieve advies strandde na Uw uitspraak van 12 januari 2004, waarin de Raad van State uitmaakte dat een MVV advies geen beschikking is in het kader van de Awb.

1.2. Appellante heeft vervolgens een aanvraag bij de Nederlandse Ambassade te Rabat ingediend, de aanvraag werd afgewezen bij beschikking d.d. 8 september 2004,

Schipbeekstraat 7-9, 1078 BK Amsterdam
 telefoon 020-664 69 30, telefax 020-664 84 62

DE ROY & VAN DEN BROM

advocaten

het bezwaarschrift werd ongegrond verklaard bij beschikking d.d. 3 januari 2005. Een door eiseres ingesteld beroep werd door de rechtbank Haarlem bij uitspraak d.d. 1 juli 2005 ongegrond verklaard. Appellante heeft in deze uitspraak berust.

1.3. Appellante heeft in Marokko na het vertrek van haar moeder en broers en zusters een psychiatrische ziekte ontwikkeld, welke langzamerhand in ernst is toegenomen. In januari 2006 werd door de behandelend psychiater een psychose van het schizofrene type vastgesteld. Appellante kon zich niet alleen meer staande houden en had permanent toezicht nodig vanwege gevaar voor suïcide. Het alleen achtergelaten worden wordt als luxerend moment gezien.

Appellante heeft vervolgens op 4 januari 2007 een tweede aanvraag gedaan tot veriening van een MVV in het kader van verruimde gezinshereniging en daarbij haar ziekte, het in ernst toenemende klachtenpatroon als nieuw feit gepresenteerd. De diagnose van de behandelaar van appellante is bevestigd door een door de Nederlandse ambassade te Rabat aangewezen psychiater, die appellante medisch onderzocht. Tevens stelde de deskundige vast, dat appellante tot niets in staat was en dat er geen kans op verbetering was. De tweede aanvraag is wederom afgewezen bij beschikking d.d. 13 februari 2007. een ingediend bezwaarschrift werd bij beschikking d.d. 25 april 2007 ongegrond verklaard. De rechtbank Amsterdam verklaarde bij uitspraak d.d. 7 september 2007, verzonden 11 september 2007 het door appellante ingestelde beroep ongegrond.

Gronden hoger beroep.

2.1. Appellante heeft primair een beroep gedaan op art. art. 3.24 Vb, een verblijfsvergunning bepaalde tijd onder de beperking gezinshereniging kan aan een ander familielid dan echtgenoot en minderjarige kinderen worden verleend, indien de vreemdeling naar het oordeel van de Minister feitelijk behoort tot het gezin van de persoon, bij wie de vreemdeling wil verblijven en de achterlating naar het oordeel van de Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

2.2. Vast staat in deze dat appellante lijdt aan een in ernst toenemend psychiatrisch ziektebeeld, bestaande uit een psychose van het schizofrene type, waarbij zij niet in staat geacht kan worden voor zich zelf te zorgen, er is suïcide gevaar.

2.3. De Minister stelt zich op het standpunt, dat er geen sprake is van kennelijke hardheid. Daarbij hanteert de Minister de volgende overwegingen:

a. de gezinshereniging van de moeder van appellante in 2002 is een welbewuste keuze van haar geweest, waar bij zij een serieuze afweging gemaakt zal hebben of het achterlaten van appellante wel verantwoord was. Ook na het ontwikkelen van de ziekte is het de keuze van de moeder van appellante geweest om niet terug te keren.

b. er is de persoon van de grootvader van appellante en twee ooms opvang aanwezig in Marokko.

DE ROY & VAN DEN BROM

advocaten

c. appellante wordt voor haar ziekte behandeld.

2.4. Appellante heeft in beroep aangevoerd, dat de Minister een verkeerde uitleg geeft van art. 3.24 Vb.

De wet kent de mogelijkheid bij gezinshereniging een meerderjarig kind ook toe te laten, wanneer achterlaten een kennelijke hardheid oplevert. In de wet, noch in de VC wordt daaraan als voorwaarde gesteld, dat alleen een beroep op hardheid aan de orde is, wanneer niet afgezien kan worden van vestiging in Nederland. Er wordt met andere woorden in de wet en Vreemdelingen-circulaire niet verondersteld, dat de gezinsleden in dat geval worden geacht af te zien van gezinshereniging en een keuze te maken voor het kind in Marokko. In de beschikking op bezwaar gaat de Minister zover, dat hij daarbij belang hecht aan het feit dat de moeder van appellante niet is teruggekeerd naar Marokko, toen bleek dat appellante een psychiatrische stoornis ontwikkelde ten gevolge van de achterlating.

2.5. Ten onrechte heeft de rechtbank in haar uitspraak geen enkele overweging gewijd aan deze door appellante aangevoerde beroepsgrond. Dit klemmt temeer nu voor de Minister dit een belangrijke overweging was in zijn beschikking op bezwaar bij de beoordeling of er sprake was van kennelijke hardheid.

De Minister voert als het ware bij de interpretatie van art. 3.24 Vb het begrip "objectieve belemmering om gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst" via een achterdeur in. Immers in de interpretatie van de Minister wordt van de echtgenote verwacht dat wanneer tot het gezin een ziek meerderjarig kind behoort zij van gezinshereniging afziet ten gunste van het meerderjarige kind, terwijl art. 3.24 Vb nu juist uitgaat van het recht op gezinshereniging en de mogelijkheid dit zieke meerderjarige kind ook in het kader van gezinshereniging naar Nederland te laten komen.

2.6. Ten onrechte heeft de rechtbank verder in haar uitspraak overwogen dat appellante op geen enkele wijze heeft aangetoond, dat er geen opvangmogelijkheden voor haar in Marokko zijn.

Uit de stukken is duidelijk, dat appellante na het vertrek van haar moeder werd gebracht onder de hoede van een buurvrouw. Aanvankelijk stelde de Minister zich op het standpunt, dat de buurvrouw wel voor appellante kon blijven zorgen. In bezwaar is een rapport van [] uit [] ingebracht, waaruit duidelijk bleek, dat de buurvrouw niet voor appellante kon blijven zorgen.

Uit de stukken volgt dat er een 71jarige grootvader van appellante in Marokko is, alsmede twee zoons van de grootvader en dus ooms van appellante. In beroep is aangevoerd, dat de verantwoordelijkheid voor een ernstig ziek kind bij de ouders ligt. Verantwoordelijkheid impliceert ook het zorgen voor. Tevens is aangevoerd, dat grootvader- die 71 jaar is- op grond van zijn leeftijd niet duurzaam voor appelante zal kunnen zorgen. Hij is oud en ziek en heeft zelf verzorging nodig. De ooms, waarvan

DE ROY & VAN DEN BROM

advocaten

één zelf een gezin heeft met 3 kinderen en de andere jong en nog schoolgaand is, willen niet voor appellante zorgen.

De rechtbank stelt zich op het standpunt, dat appellante had moeten aantonen dat deze familieleden niet voor haar willen en kunnen zorgen. Daarmee bevestigt de rechtbank het standpunt van de Minister. Aan dit standpunt zitten twee aspecten, die niet juist zijn. Het moeten aantonen dat iemand iets niet wil, is onuitvoerbaar. In Nederland zou iemand als getuige kunnen worden opgeroepen en uit het feit dat hij niet verschijnt, zou opgemaakt kunnen worden dat hij niet wil. In deze procedure is dit niet uitvoerbaar. Er dus is sprake van bewijsnood. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het tweede aspect is, dat ten onrecht door de rechtbank wordt aangenomen, dat verondersteld kan worden dat een oom geacht kan worden een ernstig ziek kind van een broer op te vangen. Dat is wellicht zo bij overlijden van een broer, maar dat is hier niet aan de orde.

Ten aanzien van de grootvader speelt dit tweede aspect wellicht minder, maar op grond van zijn leeftijd, voor Marokkaanse begrippen oud, had duidelijk moeten zijn, dat het opvangen voor langere duurzame periode van een ernstig ziek kleinkind geen punt van overweging kan zijn.

De rechtbank overweegt weliswaar dat zij terughoudend moet toetsen, nu het ter beoordeling aan de Minister is; echter evident onjuiste overwegingen in een beschikking van de Minister kunnen op grond van het motiveringsbeginsel vernietigd worden. Nu de rechtbank ten onrechte als uitgangspunt neemt, dat een op leeftijd zijnde grootvader en twee ooms als opvang voor een ernstig ziek kleinkind resp. nichtje hadden kunnen fungeren om welke reden van appellante verwacht had kunnen worden, dat zij aantoonde dat zulks niet het geval is, kan de uitspraak van de rechtbank op dit punt niet in stand blijven.

Bij de beoordeling of er sprake is van kennelijke hardheid had in redelijkheid van de Minister verwacht mogen worden, dat hij als uitgangspunt neemt, dat art. 3.24 Vb uitgaat van het recht op gezinshereniging als mensenrecht en dat wanneer tot het gezin een ernstig ziek meerderjarig kind behoort, bij een beoordeling of achterlating hardheid oplevert, niet kan worden betrokken de vraag of van andere familieleden verwacht mag worden of zij in staat geacht kunnen worden dit zieke kind op te vangen. Dit legt een onaanvaardbare inbreuk op het persoonlijke leven van deze familieleden. Wanneer de familie die bereidheid wel hadden gehad, hadden zij appellante al lang en breed in hun gezin opgenomen en was aan de in het rapport van mevr. geschetste situatie al lang een einde gekomen.

3. art. 8 EVRM.

3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat er geen sprake is van schending van art. 8 EVRM, nu er geen sprake is van een meer dan normale emotionele en financiële afhankelijkheid.

DE ROY & VAN DEN BROM

advocaten

Even weer de feiten. Appellante heeft een psychiatrische ziekte ontwikkeld, waarbij zij volgens de door de Nederlandse Ambassade te Rabat aangewezen psychiater "niets meer kan" vanwege een psychose van het schizofrene type. Daarnaast vermeldt de eigen behandelaar suicide gevaar en bevestigt de verzorgende buurvrouw, dat zij appellante geen minuut alleen kan laten.

De stelling van appellante is, dat deze toestand haar zowel financieel als emotioneel meer dan normaal in vergelijking met gezonde meerderjarige kinderen afhankelijk maakt van haar ouders. De rechtbank erkent in haar uitspraak wel dat door de ontwikkeling van haar ziekte de situatie ten op zichte van de uitspraak van de rechtbank op 29 juni 2005 is gewijzigd, erkent ook dat er een zeker mate van afhankelijkheid is, maar ontkent weer dat er sprake is van "more than emotional ties" nu er opvang in Marokko is in de vorm van een grootvader en twee ooms.

Uit artikel 8 EVRM volgt dat er tussen kinderen en ouders recht is op gezinsleven. Meerderjarige kinderen worden in beginsel geacht op eigen benen te staan, tenzij er tussen de ouders en het kind sprake is van more than emotional ties. Ten onrechte veronderstelt de rechtbank dat bij de beoordeling of er sprake is van meer dan normale emotionele banden van belang is of er opvang is. In het arrest van 11 juni 2002 (JV 2002/30) heeft het Hof al overwogen, dat het er niet toe doet of er opvangmogelijkheden zijn in het land van herkomst voor de beoordeling of er recht op gezinsleven is.

3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat ten opzichte van de vorige uitspraak niet is gebleken dat er iets is veranderd ten opzichte van de vraag of er een objectieve belemmering is.

De moeder van appellante en haar broers en zuster zijn in 2002 naar Nederland geëmigreerd. Appellante bleef achter bij een buurvrouw en de verwachting was bij de ouders van appellante dat zij mogelijk in het kader van een heroverweging in bezwaar alsnog zou worden toegestaan naar Nederland af te reizen. Dit berustte niet op een loze mededeling van de raadvrouw van de ouders van appellante, in een ambtsbericht d.d. 24 januari 1997- ingebracht in het eerste bezwaar-, welk ambtsbericht betrekking had op een familielid- had de Minister nog het standpunt ingenomen, dat het voor een oudere alleenstaande dochter niet mogelijk was zich alleen in Nederland te handhaven. Er was dus enige voorgeschiedenis en deze voorgeschiedenis was, nu het familie betrof, bij de ouders van appellante bekend.

Door het tijdverloop hebben de broers en zusters zich in Nederland geworteld en is ten opzichte van de vorige uitspraak van de rechtbank uit 2005 wel degelijk sprake van een nieuwe situatie en dient dus weer volop beoordeeld te worden of van de ouders en de broers en zusters verwacht kan worden, dat zij zich in het land van herkomst vestigen. Er is dus wel degelijk sprake van een gelijke situatie als in de zaak van de Minister.

De Minister had in haar belangenafweging moeten betrekken, de afhankelijkheid van appellante van haar ouders en haar onvermogen om zich zelfstandig staande te maken.

DE ROY & VAN DEN BROM

advocaten

houden, alsmede heeft feit dat in redelijkheid thans niet meer van het gezin verwacht kan worden dat zij terugkeren naar Marokko, hetgeen een objectieve belemmering oplevert.

Reden waarom de Raad van State verzoekt

- het hoger beroep gegrond te verklaren, de bovengenoemd uitspraak te vernietigen, alsmede de beschikking op bezwaar en verweerder te gelasten een nieuwe uitspraak op bezwaar te nemen
- met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure op grond van artikel 8.75 A.W.B. en bepaling dat verweerder het griffierecht terugbetaalt.

E.M. van den Brom,
gemachtigde

